

БУРЯ ВЪ МОРЕ

(Отъ Едмондъ Амичисъ — за юноши).

Това се случи прѣди нѣколко години. Прѣзъ едно зимно декемврийско утро отъ корабището ¹⁾ на ливерпулското пристанище ²⁾ отплува голѣмъ параходъ. Въ парахода имаше около двѣстѣ души пѣтници. Командирътъ на парахода, пѣкъ и почти всичкитѣ матроси, бѣха англичани. Въ числото на пасажеритѣ бѣха нѣколцина италянци; пѣтуваше единъ свещеникъ, троица нѣкакви господиновици и купчинка бѣдни странствуващи италянски музиканти.

На откритата куверта, въ най ефтината класа, на параходния мостъ си бѣше хванало мѣсто малко едно момченце, италянце отъ островъ Сицилия. То бѣше на дванадесетъ години; споредъ годинитѣ си, то бѣ малко на ржстъ, но пѣкъ силно, красиво и сериозно. То седѣше, облѣгнато на старата си пѣтническа торба, настрана отъ всички, до самата мачта, върху навититѣ корабни вжжя. То бѣ доста черно-мурно и черно-кждрави коси падаха на плещитѣ му. Облѣчено бѣше бѣдничко: старо поискжсано палтенце и стара изтъркана чантица, мѣтната прѣзъ рамо. То седѣше безъ да шавне и замислено гледаше, какъ плѣскаха морскитѣ вълни, какъ се движеха по кувертата пасажеритѣ, какъ тичаха покрай тѣхъ матрозитѣ.

Нѣкаква бѣда, навѣрно, бѣше сполетѣла наскоро бѣдното момченце. Лицето му бѣ дѣтско, а изглеждаше тѣй сериозно и тжжно, сжщо като у възрастень човѣкъ.

¹⁾ Заграденото мѣсто въ едно пристанище, кждѣто се спиратъ корабитѣ за да се доближатъ до самия брѣгъ, се казва *корабище*.

²⁾ Ливерпулъ е голѣмъ крайморски градъ въ Англия.

Параходътъ се отдѣли отъ пристанището. Бѣлокосъ старецъ — матрозъ отъ италянцитѣ — пристѣпи къмъ момчето съ нѣкакво момиче и рече:

— Марйо, ето ти другарка по пѣтя. И матрозътъ си отиде.

Момичето седна редомъ съ Марйо на вжжята. Дѣцата се спогледнаха едно-друго.

— Кждѣ пѣтувашъ? — запита Марйо момиченцето.

— Азъ? Въ Малта отивамъ, а отъ тамъ вече въ Неаполъ, — рече момичето. То се замълча, а послѣ продължи: — Отивамъ при татко си и при майка си; тѣ отдавна вече ме чекатъ. Мене ме зоватъ Жулиета.

Момчето нищо не продума. Послѣ то извади отъ чантицата си хлѣбъ и сушени круши. Момичето извади нѣкакви сухари и дѣцата хапнаха.

— Ей, стѣгай се добрѣ! — извика матрозътъ — италиянецъ, който промина покрай тѣхъ, — скоро ще играемъ хоро.

Вѣтърътъ ставаше сѣ по-силенъ и по-силенъ. Дѣцата не искаха да знаятъ отъ вълнитѣ. Дѣвойката весело се смѣеше. Тя бѣ на едни години съ Марйо, но по-висока на ржстъ, сжщо мургаволичка, само тѣненка, слабичка, като да бѣше болна. Косичкитѣ ѝ бѣха кжсо остри — жени, но наждрени; главата ѝ бѣ прѣввръзана съ червена кърпа, а на ушитѣ ѝ блѣще-ха срѣбърни обици.

Дѣцата закусваха и приказваха за своя животъ.

Марйо бѣ сираче. Баща му отдавна бѣ дошълъ да работи въ Англия и наскоро бѣ